Vervaagde littekens

ISBN 9789403941288

Copyright

© Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming.

Vervaagde littekens

Erik Persoons

Een litteken verdwijnt nooit helemaal, maar littekenweefsel kan na verloop van tijd wel zachter, vager en minder zichtbaar worden.

Voorwoord

Dit fictieve verhaal kwam mee tot stand dankzij Inge, een goede vriendin van mij die ik al jarenlang ken en één van de fijnste mensen is binnen mijn kennissenkring.

Zij werd jaren geleden gediagnosticeerd met een borderline persoonlijkheidsstoornis. Hoewel het hoofdpersonage aan mijn fantasie is ontsproten, stemmen haar gedachten, gevoelens en emoties op veel vlakken overeen met Inges gemoedstoestand. De belevenissen zelf zijn verzonnen. Inge heeft zich nooit in zulke situaties bevonden, maar ze heeft haar volledige goedkeuring en medewerking gegeven met de uitwerking van de gedachten en beweegredenen van het hoofdpersonage in dit verhaal.

Je kan van het hoofdpersonage houden, je kan medelijden voelen, misschien vind je haar maar een raar persoon en is er helemaal geen band, maar als je goed om je heen kijkt, zal je moeten toegeven dat ze toch niet zo een heel vreemde is.

Veel leesgenot!

Erik Persoons

Proloog

Ik kan me het beeld nog haarscherp voor de geest halen, hoe ik in de praktijk van de psychiater te horen kreeg dat het team, na vele onderzoeken, tot de vaststelling was gekomen dat ik leed aan een borderline persoonlijkheidsstoornis.

Het drong niet tot me door.

Hoe dit mogelijk was? Ik was amper eenentwintig jaar en kon me bij een *recidief depressieve decompensatie met suïcide gedachten waarbij er sprake is van een onverwerkte, traumatische ervaring,* totaal geen beeld vormen. De woorden van de man tegenover me leken wel Chinees voor mij. Voor hij verder ging met praten, keek hij me langdurig aan alsof hij mijn gedachten wilde aflezen van mijn gezicht. Dan trok hij zijn wenkbrauwen omhoog en keek terug op het dossier dat voor hem lag. Hij kuchte eens en schraapte zijn keel. Ik weet nog dat ik eerst dacht dat hij nog zenuwachtiger was dan ik totdat ik later merkte dat het eerder een ticstoornis was. Hij produceerde diezelfde dag, maar ook de volgende sessies die ik bijwoonde, nog enkele keren deze vocale geluiden.

'Een intensieve, langdurige behandeling zal worden opgestart met opnames indien deze nodig zijn,' leek hij van het papier af te lezen op een monotone toon alsof hij het weerbericht aan het voorlezen was.

Ik had nog steeds geen flauw idee.

Nu zit ik hier, negen jaar later, en voel me nog steeds een beetje onwennig als ik een afspraak heb met mijn psychiater. Je zou denken dat ik het nu toch al gewoon moet zijn, maar niets is minder waar. Het is ook niet meer dezelfde psychiater als indertijd die hier voor me zit.

Niets is nog hetzelfde als toen.

Het waren negen heftige jaren met heel veel ups en downs. Met vechten, mezelf verliezen, terug opstaan om niet veel later met donkere gedachten afscheid van dit leven te willen nemen.

Maar ik ben er nog!

-*Vanaf de leeftijd van dertig jaar en dit tot de middelbare leeftijd van vijftig, bereiken de meesten grotere stabiliteit in hun dagelijks leven, hun relaties en professionele bezigheden* – heb ik al enkele keren te horen gekregen en omdat ik niet zomaar alles geloof wat ze me zeggen, heb ik het ook nog opgezocht op het internet. Daar vond ik zowat dezelfde uitleg, dus ga ik ervan uit dat er enige waarheid moet inzitten.

Vooruit dan maar, ik ben twee maanden geleden dertig jaar geworden, laat de standvastigheid maar komen!

Hoofdstuk 1

‘Vind je zelf dat je goed bezig bent?’

Ik kijk de psychiater weifelend aan. Ze bedoelt het goed, wil me verder helpen, maar dan heb ik graag dat ze iets duidelijker is met haar vragen. Wat wil ze nu eigenlijk dat ik hier op antwoord? Op dit ogenblik lukt het me inderdaad vrij aardig om mijn gevoelens in de plooi te houden. Morgen, vrijdag, staat er weer een weekendje samen met mijn moeder op het programma. Ik houd van die dagen, gewoon wij met z’n tweetjes en de hond. Samen winkelen, een koffietje en daarna lekker een gezellig restaurantje opzoeken. Meestal eindigen we de dag dan met heerlijk nestelen in de zetel en kijken we een film.

Maar is dat nu wat ze van mij wil weten? Ik antwoord niet onmiddellijk omdat ik niet weet wat ze van mij verwacht. Daar heb ik het altijd moeilijk mee. Ik heb angst om anderen te kwetsen, om het verkeerde antwoord te geven waardoor zij het gevoel kunnen krijgen dat zij niet goed bezig zijn.

Waarom zegt ze niet direct dat ik goed bezig ben of niet. Die beslissing laat ik liever aan haar over. Die verantwoordelijkheid krijg ik liever niet op mijn schouders gelegd. Dus kruip ik in mijn schulp. Het is niet de juiste reactie, ik weet het, maar zo zit ik nu eenmaal in elkaar. Ik staar naar de tattoo op mijn pols.

- Fighter –

Ben ik dat wel? Momenteel sta ik er niet veel bij stil. Ik heb weinig last van gemoedsstemmingen en ik vind van mezelf dat ik mijn zaakjes goed op orde heb. Eerst ben ik van plan om mijn schouders op te halen, maar ik verander van gedachten.

‘Jawel, ik ben goed bezig,’ zeg ik vol vertrouwen.

Een half uur later wandel ik alweer over straat. Het gesprek heeft me opgepept. Ik moet toegeven, daar is mijn psychiater wel goed in. Als ik bij haar buitenstap, lijkt het even alsof ik de hele wereld terug aankan. Mijn bushalte is een eindje verder, maar ik heb zeker nog twintig minuten tijd vooraleer de bus stopt.

Daarom besluit ik een meeneemcappuccino te halen bij het kraampje op de hoek. Op het plein is de wekelijkse fruit- en groentemarkt aan de gang en ik weet dat er bij die kraam heerlijke warme dranken te krijgen zijn. Even heb ik zin om er ook een koffiekoek bij te bestellen, maar ik kan me bedwingen. Elk pondje gaat door het mondje en ik ben de laatste tijd op mijn gewicht aan het letten. De kilootjes zijn ervan af gevlogen. Dit mag ik nu niet zomaar te grabbel gooien.

Ik heb me nog maar net op een bank neergezet als mijn smartphone begint te jengelen. Het is mijn moeder.

Waarom belt zij me nu? Ze weet toch dat ik bij dokter Verhelst een afspraak had.

'Mama?'

'Hey Celine, weet jij waar je broer uithangt?'

'Jo? Waarom zou ik dat moeten weten?'

'Neen, zomaar, ik probeer hem al sinds gisterenavond te bereiken, maar hij neemt zijn telefoon niet op. Dat is zijn gewoonte niet.'

'Ach mama, je moet je niet dadelijk zo ongerust maken. Misschien is de batterij van zijn gsm gewoon leeg en heeft hij nog geen tijd gehad om ze terug op te laden. Hij heeft het misschien zelfs nog niet door, je weet toch hoe verstrooid hij kan zijn.'

‘Toch vind ik het maar raar. Zou je niet even bij hem langs kunnen lopen? Het is half drie. Jouw afspraak met de psycholoog is nu toch al ten einde. Je bent nu bij jouw broer in de buurt.’

‘Ma-am, moet dat nou?’

‘Alsjeblieft, doe me dat pleziertje. Ga nu heel even naar zijn appartement en zeg hem dat ik hem wil spreken. We moeten nog een datum prikken om eens lekker samen te gaan eten voor mijn verjaardag, dat had ik toch beloofd. Dan kan je meteen even checken of alles in orde is.’

‘Ja, is goed, maar je maakt weer veel drukte om niets. Ik ben er zeker van, meer zelfs, ik durf er om te wedden dat hij ook niet zal begrijpen waar jij je zorgen over maakt.’

‘Doe het nu toch maar!’

‘Dan mis ik wel mijn aansluiting met de bus. Ik zal dus later bij jou zijn. Het is maar dat je het weet.’

‘Vraag Jo anders of hij je tot hier brengt, dan kunnen we meteen alles regelen voor dat etentje en ben je nog sneller hier dan met de bus. Ik heb spaghetti carbonara, dat lust hij graag. Ik zet een bord bij.’

Ik kan met moeite een glimlach onderdrukken. Mijn moeder is heel sterk in het argumenteren en weet het altijd zo aan de dag te leggen dat ik instem.

‘Je hebt me overtuigd mama, het is al goed, ik ben al onderweg. Tot straks!’

‘Tot straks, schat, laat je me iets weten zodra je er bent?’

De vrouw die naast me is komen zitten op de bank kijkt me goeddunkend aan. Ik schat haar achter in de vijftig. Ze heeft, bedoeld of niet, zeker zitten luistervinken.

Ik glimlach haar toe als ik mijn smartphone wegstop. Misschien is ze ook wel zo'n ongeruste moeder en herkent ze de situatie wel. Als ik opsta, zie ik de bus al aankomen. Ik zucht en wandel weg van het bushokje.

Vijf minuten later bevind ik me in de Vlinderstraat.

Jo's appartement bevindt zich op de tweede verdieping van een grijs gebouw uit de jaren tachtig. Het is een complex met vijf verdiepingen zonder enige architecturale hoogstandjes, heel sober en vooral functioneel ingericht. De betaalbare huurprijs, heeft Jo me wel eens laten weten, was de voornaamste reden dat hij dit pand had uitgekozen.

Er zijn weinig uitgaansmogelijkheden in de buurt. Behalve een buurtshop heb je er geen winkels en moet je al kilometers ver rijden voor de dagelijkse inkopen.

Zolang ik er me goed voel, hoef ik geen commentaar, heeft hij mij en mama al enkele keren geantwoord als we dit gebrek aan winkels en sociaal contact aanhaalden. Mijn broer, die twee jaar ouder is dan mij, is trouwens ook nog altijd single wat mijn ma innerlijk verteert. De keren dat ze mij, maar vooral Jo heeft willen koppelen zijn al niet meer te tellen.

Als ik aan zijn appartement kom, druk ik een drietal keren op zijn bel. Ik hoor geen zoemer die aangeeft dat de buitendeur wordt geopend en Jo's stem klinkt ook niet door de parlofoon. Ik bel hem nog eens op, maar vang bot. Zijn gsm schakelt onmiddellijk over op voicemail. Met tegenzin diep ik de reservesleutel op die hij me een tijdje geleden heeft gegeven. Het is voor de eerste keer dat ik de sleutel gebruik. Ik ben zelfs nog nooit in zijn appartement geweest als hij niet thuis was.

Het voelt een beetje als inbreken. Daarenboven voel ik me nu ook niet meer echt gerust.

Wat als hij iets gekregen heeft of zich heeft verwond? Een inbreker heeft betrapt en slaag heeft gekregen? Of erger …?

Ik probeer die donkere gedachten uit mijn hoofd te zetten. Klinkklare onzin! Straks lachen we allemaal om dit onzinnige gedoe. Toch trilt mijn hand een beetje als ik de sleutel in het slot van de algemene ingangsdeur probeer te steken.

Als ik in de inkomhal sta, kijk ik even rond of ik daar al een of ander teken van leven vind. Heel even gluur ik door het klepje van zijn brievenbus, maar de box blijkt, zover als ik kan zien, leeg. Het 'pling' geluid van de lift die op de begane vloer is gearriveerd, laat me schrikken. Een oude vrouw stapt uit en kijkt me een seconde met gefronste wenkbrauwen aan. Ik voel me betrapt hoewel er totaal niets aan de hand is.

Ik heb een sleutel, ik ben geen inbreker!

Glimlachend houd ik de sleutel als een trofee voor me uit alsof ik hiermee alle verdachtmakingen van me af kan schudden. Het oude vrouwtje sloft naast me door. Blijkbaar ben ik al van geen tel meer ofwel interesseert het haar helemaal niet wie ik ben en wat ik hier kom doen. Vlug wip ik in de lift vooraleer iemand anders in de blok de lift oproept en druk snel op de knop naar de tweede verdieping. Als ik er aankom, blijf ik een seconde staan. Ik twijfel nog steeds of ik wel naar binnen zou gaan.

Wat als er echt iets is gebeurd en ik Jo daar op de grond vind?

Ik voel dat ik sta te trillen op mijn benen. Ik heb mijn vinger al terug op de knop van het gelijkvloers als ik me toch verman en snel, voor de liftdeuren dichtschuiven, letterlijk uit de lift spring. Mijn handen trillen nog even fel als daarstraks.

Het heeft geen zin dat ik als een mantra blijf herhalen dat ik me moet beheersen, het lukt me toch niet. Als ik de deur eindelijk open heb, roep ik even dat ik er aan kom vooraleer ik naar binnen ga. Het is een overbodige, domme, reactie, maar ik kan het gewoon niet laten. Met kloppend hart blijf ik in de gang staan.

Wat nu?

Ik adem diep in. Ruik ik iets verdachts? Neen, het ruikt er muf, maar niet bepaald vies. Dit is een goed teken, zo ken ik mijn broer. Hij had thuis ook al de slechte gewoonte om nooit zijn kamer te verluchten.

Dit is vertrouwd, dat kan niet slecht zijn, toch?

Vooraleer ik verder loop naar de woonkamer, roep ik nogmaals zijn naam. Het blijft stil, maar toch voel ik me minder gestrest dan enkele minuten geleden, alsof mijn geest ervan overtuigd is dat er niets aan de hand is. Het appartement is leeg, niets om me zorgen over te maken, alleen Jo is er niet. Even blijf ik staan voor de grote spiegel die in de gang hangt. Mijn kastanjebruine haren hangen wild door elkaar tot op mijn schouders. Door mijn zenuwachtigheid heb ik er al verschillende keren met beide handen door gewoeld. Nu valt ook de cappuccinovlek op mijn jeansjasje op. Misschien keek dat oude vrouwtje mij daarom zo raar aan. Terwijl ik mijn spiegelbeeld aanstaar, zucht ik.

Nog steeds te dik, dat is de enige conclusie die ik kan trekken. -Volslank- zegt mama altijd, maar het woord *vol* weegt voor mij te zwaar door. Met mijn meterzestig en een zeven als eerste cijfer op de weegschaal heb ik op basis van de algemene medische richtlijnen een BMI van ongeveer 27-28 en dus overgewicht.

Ik dwing mezelf om door te lopen. Het is nu niet het moment om te zwelgen in zelfmedelijden.

Als ik in de woonkamer aankom, schijnt de zon binnen door het grote, zuidergerichte raam. Stofdeeltjes zweven door de lucht. Het raam kan wel een poetsbeurt gebruiken, maar voor de rest ligt de kamer er opgeruimd bij alsof alles normaal is, maar dit is waarschijnlijk ook zo.

Het is allemaal mama's schuld, zij met haar paranoia!

Ik kijk even in de gootsteen van de aangrenzende keuken. Geen bestek of koffietas, dat is terug een trigger dat er misschien toch iets loos is, dit lijkt niet op Jo. Hij heeft de slechte gewoonte om alle vaat op te stapelen tot op het einde van de dag.

Heeft hij deze ochtend dan niet gegeten?

Geen koffie gedronken?

Ik dwaal verder door het appartement. Het heeft een sobere inrichting, geen ingelijste schilderijen of prenten tegen de muren, geen ornamenten op de lange dressoirkast langs het tv-toestel, enkel een foto in een simpel lijstje waar we met ons viertjes opstaan, papa, mama, Jo en ikzelf. De foto is al enkele jaren oud. Ik herinner me zelfs niet meer waar hij is genomen. De achtergrond, een grote haag met gele bloemen, verraadt niets. Ik struin verder en kom in de slaapkamer terecht. Op het eerste zicht valt hier ook niets bijzonders te ontdekken, maar dan valt mijn oog op de onderste, openstaande lade van een dressoirkast in de hoek van de kamer. De lade lijkt helemaal leeg, maar als ik ze verder opentrek, vind ik achteraan nog wat ondergoed, weggestopt op een hoopje. Hierop trek ik de slaapkamerkast open. Verschillende kleerhangers zijn leeg. Mijn onrust groeit. Ik weet dat Jo geen koffer heeft, maar een grote trekrugzak die hij altijd meeneemt op vakantie.

Deze rugzak heeft altijd, een beetje verstopt, in de hoek van de slaapkamer achter de deur gelegen, maar nu is hij weg.

Is Jo op reis? Dat kan toch niet. Hij heeft ons niets laten weten. Waarom zou hij in godsnaam zijn spullen pakken en op reis gaan zonder ons te verwittigen of te zeggen waar hij naartoe is? Dat heeft hij nog nooit gedaan. Merde, mama gaat in alle staten zijn als ik haar dat moet berichten. Trouwens, het klopt niet, Jo weet ook dat mama op tilt slaat als dat waar zou zijn. Dat zou hij haar nooit aandoen. Maar wat is er dan wel aan de hand?

Ik voel de onrust als een kolkende vulkaan groter en groter worden. Als ik niet snel gerustgesteld word, krijg ik hier zo dadelijk een paniekaanval van jewelste, zo goed ken ik mezelf ook wel. Voor zover dat mogelijk is, probeer ik rustig in en uit te ademen. Ik ga terug naar de woonkamer en kijk nerveus rond.

'Verdomme Jo, wat voor spelletje is dit?!'

Als een speurder begin ik lades en kastjes open te trekken, maar veel wijzer word ik er niet van. Ik ga naar zijn geïmproviseerde bureau, het is eigenlijk niet meer als een oude, zwarthouten plaat waar hij geschraagde poten heeft onder geschroefd. Er liggen enkele boeken op, kriskras verspreid, en wat losse bladen papier. Even snuffel ik er doorheen, maar zie niets wat kan vertellen wat hier precies aan de hand is. Dan valt mijn oog op de kleine papiermand die in de hoek onder het bureau staat. Er liggen enkele vellen papier in. Ik vis de bladen eruit en neem ze vlug even door. Reclame voor een plaatselijk muziekfestival, een blad met enkele, met de hand geschreven, berekeningen alsof hij zijn financiën eventjes wilde controleren.

Verder vind ik een uitnodiging voor de benefietavond van de plaatselijke motorclub ten voordele van kankerpatiëntjes.

Nog steeds niets waar ik wijzer van word. Het laatste blad is een kopie van een betalingsbewijs voor de Eurostar-trein. Ik haal mijn wenkbrauwen op.

Heeft Jo een ticket voor de Eurostar geboekt?

Er staat iets bijgekrabbeld.

Ik herken duidelijk Jo's hanenpotengeschrift.

8:13u Brussel-Parijs

Er is geen twijfel mogelijk. Jo is naar Parijs vertrokken met de Eurostar. Daarom vind ik zijn rugzak niet meer en zijn er kleren weg uit de kleerkast. De onrust neemt met rasse schreden toe. Hoewel ik niet nieuwsgierig van aard ben en geen voldoening vind in het rondsnuffelen in andermans bezittingen, open ik verschillende kasten en neus ik in de paperassen die op zijn bureau liggen.

Waar is zijn laptop? Heeft hij die ook mee?

Stilletjes hoop ik dat zijn laptop nog aanwezig is. Ik ken zijn wachtwoord, althans de code die hij vroeger altijd gebruikte, namelijk de naam en het geboortejaar van zijn, inmiddels overleden hond, *20Lucky15*. Van de laptop is echter geen spoor te bekennen. Zo dadelijk vind ik niets bijzonders tussen de vele papieren die op zijn bureau rondslingeren. Terwijl ik nog aan het rondneuzen ben, valt mijn oog op een reclamefolder. Jo is bij een handboogvereniging en de club vestigt de aandacht op een unieke stage die de eigen leden aan sterk gereduceerde prijs kunnen volgen bij Club de tire Lebel, een gerenommeerde schietclub voor handvuurwapens, revolvers, tactische wapens, enzovoort in Parijs. Nieuwsgierig lees ik verder. De club is enkel toegankelijk voor leden of mensen die een stage volgen.

Even blijf ik mijmerend staan met de folder in mijn hand.

Zou Jo daar naartoe zijn? Maar zo fanatiek is hij toch niet? Ik wist zelfs niet dat hij in handvuurwapens geïnteresseerd was? Daar is toch geen geheimzinnigheid voor nodig. Dit klopt niet. Hoe haalt hij het in zijn hoofd om zomaar te vertrekken zonder ons iets te laten weten! Is hij nu helemaal op zijn kop gevallen? Oh my God, hoe ga ik dat aan mama vertellen?

Ik krijg het warm en koud tegelijk als ik er nog maar aan denk.

Die wordt gek!

Jo is natuurlijk een volwassen man en hij heeft eigenlijk geen verantwoording af te leggen aan ons, maar het is gewoon niet hoe hij in elkaar steekt. De Jo die ik zo goed ken, althans dat dacht ik toch, zou ons nooit zoiets flikken. Hij zou mama een hartaanval hebben bespaard en op de hoogte hebben gebracht. Ik voel mijn knieën knikken. Hoe ga ik dit aan haar uitleggen? Ik weet het, ik val in herhaling, maar dat is een minder positief trekje van mij, een nevenstoornis van mijn borderline achtergrond.

Papa is veel nuchterder in die zaken. Trouwens, sinds mijn ouders gescheiden zijn, is er veel veranderd. Ikzelf heb wel nog contact met papa, maar Jo niet meer. Hij is altijd een mama's kindje geweest en hij heeft het papa nooit vergeven dat hij haar in de steek heeft gelaten. Althans zo ziet hij het. Ikzelf heb het er ook heel moeilijk mee dat ze uit elkaar zijn gegaan, maar waar twee kijven, hebben twee schuld, zegt het spreekwoord.

Dat zij met moeite door dezelfde deur kunnen, wil niet zeggen dat ik niet met beiden goed kan opschieten. Ik besef dat het geen zin heeft om het nog langer uit te stellen, ik moet mama bellen.

Een diepe zucht ontsnapt me als ik aan mama's reactie, die ik nu al kan raden, denk.

Hoofdstuk 2

Mama is ontroostbaar. Tranen lopen onbeschaamd over haar wangen en trekken vuile strepen over haar gezicht. Er liggen al verschillende propjes papieren zakdoekjes op de hoek van de tafel. Zachtjes streel ik haar over haar schouder. Ik ben hier, vind ik zelf, vrij goed in, dit troosten. Maar vandaag heb ik geen gepaste reactie op haar verdriet. Waarschijnlijk omdat ik zelf een grote puinhoop ben op dit ogenblik. Telkens opnieuw duikt dezelfde vraag op in mijn hoofd.

Wat heeft Jo in godsnaam bezield?

De grote kom pasta in het midden van de tafel is koud geworden, de borden zijn nog leeg, het bestek onaangeroerd. Ik heb een glas cola voor mama ingegoten, alcohol is thuis uit den boze, maar ze drinkt er niet van. We zijn beiden compleet overstuur. Als ik momenteel niet mijn handen vol had om mama te troosten, weet ik echt niet hoe ik zou reageren op deze mysterieuze verdwijning, deze wanorde. Terwijl ik naast mama zit en mijn hand opnieuw op haar schouders leg, zie ik de littekens van de vele mutilaties op mijn arm. Herinneringen aan andere, moeilijke tijden.

‘Wees gerust, mama, het komt goed.’

‘Hoe kan je nu zoiets zeggen! Het is niet goed! Er is duidelijk iets verschrikkelijks aan de hand. Jo zou nooit weggaan zonder het mij te laten weten,’ antwoordt ze bitsig.

Ik zucht.

Even heb ik de neiging om ook uit mijn slof te schieten, te roepen – *Hé zeg, ik ben het niet die er vandoor is. Je hoeft je niet op mij af te reageren!* – maar ik zwijg.

In plaats daarvan sta ik stilletjes recht en wandel naar de keuken waar ik mijn jas op een keukenstoel heb gehangen. Meewarig kijk ik naar mijn moeder die haar gezicht nog steeds heeft begraven in haar handen. We zijn hier maar met z'n twee. Ik ben de enige op wie ze haar grieven kan botvieren, maar het steekt wel.

Waaraan heb ik dit verdiend?

Een uur later ben ik terug thuis.

Het leek me het best om even afstand te nemen. De spanning tussen mama en mij bleef groeien, er hing duidelijk een ongezonde stemming die alleen maar kon omslaan in een kletterende ruzie tussen haar en mezelf als we nog langer op elkaars gemoed bleven inwerken.

Ik heb haar beloofd dat ik Jo's vrienden en kennissen ga opbellen. Ook zijn werk ga ik contacteren. Hij rijdt voor een taxidienst. Ik meen dat het iets is in verband met mensen met een beperking die hij moet vervoeren, maar zeker weet ik het niet. Ik besef nu dat we daar eigenlijk weinig of nooit over praten als we samen zijn. Misschien omdat we elkaar zo weinig zien. Als ik er wat langer over nadenk, moet ik toegeven dat ik welbeschouwd vrijwel niets afweet van zijn privéleven. Onze gesprekken, meestal als we voor het eten zijn uitgenodigd bij mama, blijven altijd oppervlakkig.

Zou Jo nog meer geheimen hebben?

Met een plof laat ik me in de stoffen zetel vallen en grijp naar de afstandsbediening op het salontafeltje. Ik schakel de tv in, maar na een minuut zappen, zet ik hem terug uit. Ik zucht. Al die vragen en twijfels halen me naar beneden.

Ik voel hoe ik in een neergaande spiraal terecht kom, alsof ik in een zwart gat ga vallen.

Verdomme, het ging nu net goed.

Ik had mijn leven terug op de rails, waarom moet mij dit nu weer overkomen. Ik zink weg. Dit gaat helemaal niet goed. Al die verantwoordelijkheid, ik wil die gewoon niet. Op dit ogenblik heb ik al genoeg moeite om mezelf recht te houden, ik kan nu de problemen van mama of mijn broer er echt niet bij hebben.

Het schreeuwt in mijn hoofd. Moedeloos laat ik me achterover vallen in de zetel en blijf met gesloten ogen liggen. Ik probeer mijn gedachten af te sluiten, het zwart te maken onder mijn hersenpan, maar het lukt me niet. Het lijkt wel alsof er glimwormpjes achter mijn oogleden dansen, cirkeltjes vormen. Ik probeer ze te volgen, maar hierdoor ben ik afgeleid en vergeet ik om mijn hoofd leeg te maken. Heel veel beelden passeren achtereenvolgens de revue. Ik ben boos op mezelf omdat ik niet de kracht vind om tot rust te komen.

Er is geen plaats voor 'niets doen'. Toch vertik ik het om mijn ogen te openen omdat ik vrees dat ik dan helemaal in 'overdrive' zal gaan. Dus blijf ik zo liggen en tel de lichtcirkeltjes die onder mijn ooglid dansen.

Mijn geest eist echter een tegenprestatie, een boetedoening voor mijn zwakheid. Momenteel voel ik me broos en kwetsbaar. Het is een teken van zwakte en ik zou alles moeten proberen om deze gevoelens te onderdrukken, maar een klein deel van mezelf wil dit niet. Mijn lichaam lijkt wel in brand te staan.

Warmte schiet omhoog. Gespannen vlieg ik recht en haast me naar de badkamer, open één van de kastjes en haal een klein doosje achter een stapel handdoeken tevoorschijn.

Met bevende vingers open ik snel het deksel voor ik me bedenk en haal er een vlijmscherp scheermesje uit. Een tinteling gaat door mijn lichaam en ik voel het troebele waas in mijn hoofd opklaren.

Ik wil mezelf snijden! Ik moet mezelf snijden!

Stiekem moet ik toegeven dat automutileren voor mij werkt als een drug. Dit klinkt niet goed, dat weet ik maar al te goed, maar toch is het zo. Het brengt mij in andere, hogere sferen. Het is moeilijk om te omschrijven, maar die volledige controle, het gevoel dat niets of niemand in de wereld me kan raken behalve ikzelf, is onbeschrijfelijk. Is het verkeerd? Ik weet het echt niet, drugs zijn verderfelijk wordt beweerd, maar ik ben er nu ook weer niet aan verslaafd en het tast mijn innerlijk gestel niet aan. Toegegeven, ik besef dat mezelf snijden helemaal niet goed voor me is, maar de drang is sterker. Ik heb er behoefte aan, bijna een begeerte die opwelt. Misschien moet ik het een medicijn noemen, maar medicijnen zijn er om te genezen, te helen en de pijn weg te nemen. En daar ligt nu het verschil, ik verlang momenteel naar die pijn.

Het is dus geen drug, geen medicijn, wat is het dan wel?

Ik klem mijn tanden op elkaar en adem diep in.

Fuck it! De pot op met alles en iedereen, de hele wereld kan me gestolen worden! Een seconde sluit ik mijn ogen, een fractie langer dan normaal, maar dan open ik ze snel terug om met opperste concentratie en precisie het scheermesje netjes naast een ander, reeds bestaand litteken op mijn linker onderarm te zetten. Ik voel mijn lichaam tintelen en zich opspannen van de spanning. Hoewel ik helemaal niet aan mijn proefstuk toe ben, voel ik toch nog zenuwachtigheid, of is het verwachting?